

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 385.

Solgte Sæsson.

91de Møde.

Torsdagen den 24de Januar Kl. 4 Efterm.

(Fortsat.)

Fscherning (forts.): Jeg skal iøvrigt oplæse af den nærværende Værnepligtslov, hvad der svarer til § 9, det er § 13. Naar man hører, hvad der staaer, vil man see, hvorledes jeg er kommen til at foreslaae, hvad der staaer i Udbringingsforslaget under Nr. 4. I § 13 af Værnepligtsloven hedder det: „Udskrivningen til Hæren stæer paa de anordnede Sæssioner i Overensstemmelse med de Forskrifter, som nu ere eller i Fremtiden maatte blive givne. For Landets Vedkommende tiltrædes disse Sæssioner af et Medlem af Amtsrådet, som dette selv dertil udvælger, eller, hvor et Amt har flere Amtsråd, af et Medlem af hvert af disse; for Kjøbstædernes Vedkommende tiltrædes de af et af Communalbestyrelsen i den Kjøbstad, hvor Sæssionen afholdes, valgt Medlem af samles Midte.“ Nu maa man lægge Mærke til, at denne Lov er bleven til under Forudsætning af, at en Forsættning skulde komme tilstede for Kongeriget, hvorigjennem der blev givet Repræsentationen en betydelig Indflydelse paa den hele Myndighed. Denne Indflydelse, denne Sag vedkommende, have vi ikke opgivet; dermed har Monarchiet ikke Noget at gjøre; saa det Simple og ganske Almindelige er, at vi i Loven indsatte en Betingelse, som siger: „Saaledes som det er gaaet til til Dato, kan det ikke blive ved at gaae; men følger man Trængsel til at faae det forandret og forbedret, maa der

en Lov til, som bestemmer, hvad der ved denne Sag skal være Lovbundet og hvad der skal være overgivet til Bestyrelsens Naadighed.

Bed det næste Punkt, jeg kommer til, at omtale, skal jeg tage mig den Frihed at oplæse Begyndelsen af den nærværende Værnepligtslovs § 17, der lyder saaledes: „De, der med 22 Mars Alderen ei endnu befindes at have en Høide af 61 Tommer eller den fornødne Legemsdygtighed etc.“ Der findes de 61 Tommer, og der er ingen Grund til at opgive denne Bestemmelse. Naar Monarchiet bestemmer ved Lov, at 61 Tommer ikke skal være Grændsen, falder det bort. Naar Monarchiet siger: jeg behøver 200 Soldater af det og det Høidemaal, saa ere vi, forsaavidt der kan findes 200 Soldater af et saadant Høidemaal, nøbte til at rette os der efter; det er en Udskrivningslov, som vi skulle underkaste os; men det er nødvendigt at fastsætte dette Høidemaal i Loven, for at der ikke skal komme en administrativ Bestemmelse, som siger: „Vi forkaste Enhver, som ikke er 62 Tommer; thi ved at sætte Maalet en eneste Tomme op, bliver Værnebyrden i overordentlig Grad forøget. Bort Gjennemsnitsmaal er ikke saa høit, at vi kunne taale et høiere Tommemaal, hvorimod vi meget godt kunne vælge et mindre, men det berøer ikke paa os. Det vil altsaa være urigtigt at opgive en Bestemmelse, der er saa klar, og derved er Intet forhindret, ingen Indsigelse gjort mod Monarchiets lovgivende Mægt; men der er værnet imod, at nogen administrativ Bestemmelse kan forandre det.

Jeg skal ikke forfætte denne Forhandling længere; vil det ikke lykkes mig at faae de